A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2020. február 6.*

„A dokumentumokhoz való hozzáférés – 1049/2001/EK rendelet – Uniós jogi rendelkezés értelmezésével kapcsolatos bizottsági dokumentumok – Harmadik személytől származó dokumentumok – Tagállamtól származó dokumentumok – 1370/2007/EK rendelet – A hozzáférés részleges megtagadása – A hozzáférés teljes körű megtagadása – Indokolási kötelezettség – A bírósági eljárások védelmére vonatkozó kivétel – Nyomós közérdek”

A T-485/18. sz. ügyben,

a **Compañía de Tranvías de la Coruña, SA** (székhelye: La Coruña [Spanyolország], képviseli: J. Monrabà Bagan ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: W. Mölls és C. Ehrbar, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a felperesnek a Bizottság által a Francia Köztársaságnak a metróvonalakra irányuló szerződés 2039-ig tartó érvényességére vonatkozóan megküldött véleményével kapcsolatos dokumentumokhoz való hozzáférését részlegesen vagy teljeskörűen megtagadó, 2018. június 7-i bizottsági határozat megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács),

a tanácskozások során tagjai: S. Frimodt Nielsen elnök, V. Kreuschitz (előadó) és N. Półtorak bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2017. december 19-én a felperes Compañía de Tranvías de la Coruña, SA az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) alapján több dokumentumhoz való hozzáférés iránt nyújtott be kérelmet az Európai Bizottság Mobilitáspolitikai és Közlekedési Főigazgatóságához.

* Az eljárás nyelve: angol.

2 A hozzáférés iránti kérelemben a felperes a vasúti és közúti személyszállítási közszolgáltatásról, valamint az 1191/69/EGK és az 1107/70/EGK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. október 23-i 1370/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2007. L 315., 1. o.), valamint a 2009. december 8-i loi nº 2009-1503, relative à l'organisation et à la régulation des transports ferroviaires et portant diverses dispositions relatives au transport [a vasúti közlekedés szervezéséről és szabályozásáról, valamint a közlekedésre vonatkozó egyes rendelkezésekről szóló, 2009. december 8-i 2009-1503. sz. törvény] (a JORF 2009. december 9-i száma, 21226. o.) című francia törvény hatálybalépésére hivatkozott. Ezenkívül kifejtette, hogy tudomással bír arról, hogy a Bizottság megküldte a Francia Köztársaságnak a metróvonalakra irányuló szerződés 2039-ig tartó érvényességére vonatkozó véleményét. Ezzel összefüggésben hozzáférést kért az ehhez a kérdéskörhöz kapcsolódó valamennyi meglévő dokumentumhoz, köztük valamennyi belső levelezéshez, és az ehhez a kérdéskörhöz kapcsolódó valamennyi dokumentumhoz, függetlenül attól, hogy megküldték-e őket a Société nationale des chemins de fer français (a francia államvasutak, a továbbiakban: SNCF), a Régie autonome des transports parisiens (a párizsi közlekedési vállalat, a továbbiakban: RATP), illetve a francia kormány képviselői vagy illetékesei számára, a Bizottság véleményeihez, a tárgyalási jegyzőkönyvekhez, illetve az ehhez a kérdéskörhöz kapcsolódó bármely jellegű más dokumentumhoz.

3 A Mobilitáspolitikai és Közlekedési Főigazgatóság főigazgatója 2018. március 5-i levelében közölte a felperessel, hogy 27 dokumentum tartozhat a hozzáférés iránti kérelem körébe, és a dokumentumokat megvizsgálva az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja és (2) bekezdésének második francia bekezdése alapján úgy döntött, hogy a 27 dokumentum közül 13-hoz részleges hozzáférést ad, a 14 többi dokumentum tekintetében pedig megtagadja a hozzáférést. A Bizottság leveléhez mellékelte az említett 27 dokumentum listáját, és azokat a dokumentumokat, amelyek tekintetében részleges hozzáférést adott.

4 2018. március 19-én a felperes az 1049/2001 rendelet 8. cikke alapján megerősítő kérelmet nyújtott be a Bizottsághoz, és a 2018. március 5-i levélben kifejtett álláspont felülvizsgálatát kérte. E kérelem keretében vitatta a szóban forgó dokumentumokhoz való hozzáférés azzal kapcsolatos teljes körű és részleges megtagadását, hogy az az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése második francia bekezdése értelmében a bírósági eljárások védelmét illetően indokolt.

5 A Bizottság főtitkára az 1049/2001 rendelet végrehajtási szabályainak 4. cikke alapján a Bizottság nevében 2018. június 7-én hozott határozatában (C(2018) 3780 final) választ adott a megerősítő kérelemre (a továbbiakban: megerősítő határozat).

6 A Bizottság a megtámadott határozatban az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése második francia bekezdése alapján először is megerősítette tíz tőle származó és négy, a Francia Köztársaságtól származó dokumentum hozzáférhetővé tételének megtagadását, másodszor helybenhagyta tíz bizottsági dokumentum részleges hozzáférhetővé tételét, harmadszor pedig teljeskörűen megtagadta a hozzáférést három olyan, az RATP-től származó dokumentum tekintetében, amelyekhez részlegesen engedélyezték a hozzáférést. E határozatát az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 et C-351/17, EU:C:2019:237), valamint a három utóbbi dokumentum tekintetében a 2018. július 12-i RATP kontra Bizottság végzés (T-250/18 R, nem tették közzé, EU:T:2018:458) és a 2019. szeptember 12-i RATP kontra Bizottság végzés (T-250/18, nem tették közzé, EU:T:2019:615) alapjául szolgáló ügyekben folyamatban lévő bírósági eljárások védelmének szükségességével indokolta. Lényegében úgy ítélte meg, hogy az említett dokumentumok hozzáférhetővé nem tett részeinek tartalma szorosan kapcsolódik a kérdéses bírósági eljárásokban felvetett jogi kérdésekhez. A Bizottság ezenkívül megvizsgálta, hogy a kért dokumentumokhoz adható-e részleges hozzáférés, illetve igazolhatja-e nyomós közérdek a hozzáférhetővé tételüket, majd a vizsgálatot azzal zárta le, hogy helybenhagyta a szóban forgó dokumentumokhoz való hozzáférés engedélyezésének részleges vagy teljes körű megtagadását.

Az eljárás és a felek kérelmei

7 A Törvényszék Hivatalához 2018. augusztus 9-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

8 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

9 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

10 A Törvényszék 2019. május 3-i végzésében az eljárási szabályzata 91. cikkének c) pontja alapján felhívta a Bizottságot az összes olyan dokumentum benyújtására, amelyhez a hozzáférést a megtámadott határozatban részben vagy teljesen megtagadta. A Bizottság az előírt határidőn belül benyújtotta az említett dokumentumokat.

11 A Törvényszék az eljárási szabályzatának 89. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket bizonyos iratok benyújtására, és írásbeli kérdéseket intézett hozzájuk. A felek az előírt határidőn belül benyújtották ezeket a dokumentumokat és válaszoltak a kérdésekre.

12 Egyik fél sem terjesztett elő az eljárási szabályzat 106. cikke alapján tárgyaláson történő meghallgatására irányuló kérelmet. A Törvényszék (harmadik tanács) az eljárási szabályzat 106. cikkének (3) bekezdése alapján úgy döntött, hogy az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz az ügyben.

A jogkérdésről

Előzetes észrevételek

13 Az egyes jogalapok kifejtését követően a felperes azt is kéri a Törvényszéktől, hogy kötelezze a Bizottságot arra, hogy közölje vele azokat a dokumentumokat, amelyek tekintetében a megtámadott határozat teljeskörűen vagy részben megtagadta számára a hozzáférést.

14 Ezeket a kérelmeket mint elfogadhatatlanokat el kell utasítani. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis a Törvényszéknek az EUMSZ 263. cikken alapuló jogszerűségi felülvizsgálat keretében nincs hatásköre arra, hogy meghagyást intézzen az intézményekhez, vagy ez utóbbiak helyébe lépjen. A jogszerűségi felülvizsgálat ilyen korlátozása a Törvényszék hatáskörébe tartozó valamennyi peres eljárásra alkalmazandó (lásd ebben az értelemben: 2010. június 3-i Z kontra Bizottság végzés, T-173/09, nem tették közzé, EU:T:2010:221, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2018. október 9-i Pint kontra Bizottság ítélet, T-634/17, nem tették közzé, EU:T:2018:662, 19. pont).

Az első jogalapról

Az első jogalap tartalmáról

15 A felperes úgy véli, hogy a jelen ügyben általa kért dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadása nem indokolható az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésével. Álláspontja szerint a hozzáférés iránti kérelem fő célja az európai uniós jog és a nemzeti jog alapján odaítélt közszolgáltatási szerződések tekintetében a Bizottság által alkalmazott kezdő időpont meghatározása, amennyiben azok az 1370/2007 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének b) pontjában foglalt kivétel hatálya alá tartoznak. A felperes úgy véli, hogy az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések egyike sem kérte kifejezetten a Bíróságtól az uniós jog és a nemzeti jog alapján odaítélt és az említett kivétel hatálya alá tartozó közszolgáltatási szerződések kezdő időpontjának értelmezését, illetve meghatározását. Nem lát az említett ügyek és az eredetileg kért információk között semmilyen, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése második francia bekezdésének alkalmazásához szükséges közvetlen kapcsolatot. A Bizottság továbbá elmulasztotta konkrétan és egyedileg megvizsgálni azoknak a dokumentumoknak a tartalmát, amelyekhez hozzáférést kértek.

16 A felperes ebből arra következtet, hogy a megtámadott határozat nem tartalmaz kellő indokolást azzal kapcsolatban, hogy a hozzáférés iránti kérelmet az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekhez kötik, és az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében előírt kivétel alkalmazását hozzák fel igazolásul. Konkrétan úgy véli, hogy annak értelmezéséhez, hogy valamely intézmény megfelelő magyarázatot fűzött-e a határozatához, az szükséges, hogy a bírósági eljárás sérelmének veszélye észszerűen előre látható, és nem pusztán feltételezésen alapuló legyen. E célból a jelentés konkrét tartalmára tekintettel a megállapításokat részletes bizonyítékokkal kell alátámasztani, amelyek lehetővé teszik azon okok megértését, amelyek miatt a jelentés hozzáférhetővé tétele súlyosan veszélyeztetné a döntéshozatali eljárást. A jogi aktus indokolása továbbá nem lehet általános és elvont. A felperes szerint viszont a megtámadott határozat nem tartalmaz részletes érvelést a kért dokumentumokhoz való hozzáférés részleges vagy teljes megtagadásának igazolására.

17 A Bizottság lényegében úgy véli, hogy a szóban forgó dokumentumok teljes vagy részleges hozzáférhetővé tételének megtagadását az e dokumentumok és a Bíróság előtt az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben felvetett jogi kérdések közötti, elégséges kapcsolat fennállása igazolja, a megtámadott határozatot pedig megfelelően indokolták.

18 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy bár a keresetlevélben az első jogalap formálisan „lényeges eljárási szabályok megsértésén” alapul, az e jogalap alátámasztására felhozott egyes érvek az indokolási kötelezettségre, valamint az indokolás megalapozottságának kérdésére vonatkoznak.

19 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az indokolási kötelezettség az EUSZ 296. cikkének második bekezdésében és az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikkének (1) bekezdésében foglalt, uniós jogi alapelvnek minősül, amely alapján az uniós intézmények által elfogadott minden jogi aktust indokolni kell. Ez a kötelezettség azt jelenti, hogy az intézményeknek világosan és egyértelműen kell előadniuk a jogi aktus kibocsátójának érvelését egyrészről azért, hogy az érdekeltek jogaik érvényesítése érdekében megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, másrészről azért, hogy a bíróság számára lehetővé váljon felülvizsgálati jogkörének gyakorlása (1998. április 2-i Bizottság kontra Sytraval és Brink’s France ítélet, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 63. pont; 2013. június 4-i ZZ ítélet, C-300/11, EU:C:2013:363, 53. pont; lásd még: 2013. december 5-i Bizottság kontra Edison ítélet, C-446/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:798, 21. pont, valamint a hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

20 Így tehát az 1049/2001 rendeletben foglalt rendelkezések alkalmazásával összefüggésben megállapítást nyert, hogy az intézmény által egy dokumentumhoz való hozzáférés megtagadása tárgyában hozott határozat indokolásának kötelezettsége egyrészt arra irányul, hogy az érdekeltnek elegendő tájékoztatást adjon arról, hogy a határozat megalapozott-e, vagy tartalmaz-e esetleg olyan hibát, amely alapján vitatni lehet a jogszerűségét, másrészt pedig annak lehetővé tétele, hogy az uniós bíróság a határozat jogszerűsége feletti felülvizsgálatot gyakorolja. E kötelezettség terjedelme a szóban forgó jogi aktus jellegétől és meghozatalának körülményeitől függ (lásd: 2007. április 25-i WWF European Policy Programme kontra Tanács ítélet, T-264/04, EU:T:2007:114, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

21 Az indokolási kötelezettség tartalmára és uniós jogrendben betöltött rendeltetésére tekintettel olyan lényeges eljárási szabálynak lett minősítve, amelyre a bíróság hivatalból hivatkozhat, sőt köteles hivatkozni (lásd ebben az értelemben: 2009. május 20-i VIP Car Solutions kontra Parlament ítélet, T-89/07, EU:T:2009:163, 65. pont és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), és amelyet külön kell választani az indokolás megalapozottságának kérdésétől, amely a vitatott jogi aktus érdemi jogszerűségére vonatkozik (2013. december 5-i Bizottság kontra Edison ítélet, C-446/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:798, 20. pont; 2015. szeptember 17-i Total kontra Bizottság ítélet, C-597/13 P, EU:C:2015:613, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

22 Ezért a jelen ügyben egyrészt az indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogás alátámasztására, másrészt az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése második francia bekezdésének megsértésére alapított kifogás alátámasztására előadott érveket kell megvizsgálni.

Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogásról

23 A Bizottságtól származó 20 dokumentumhoz való hozzáférést a megtámadott határozatban foglaltak szerint részben vagy teljeskörűen megtagadták. A Bizottság a határozatban foglalt döntéseket azzal indokolta, hogy az említett dokumentumok a francia szabályozásnak az 1370/2007 rendelettel való összeegyeztethetőségére vonatkoznak, és a Bizottság, az RATP és a francia hatóságok, valamint a különböző szervezeti egységek, például a jogi szolgálat között folytatott levélváltást tartalmazzák. A Bizottság továbbá előadta, hogy az olasz államtanács által az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben a Bíróság elé terjesztett egyik előzetes döntéshozatal iránti kérdés az említett rendeletben foglalt azon rendelkezések értelmezésére vonatkozik, amelyek a francia jogszabályok említett értékelésében szerepeltek. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a kért dokumentumokban foglalt információ közvetlenül érinti az olasz államtanács által előzetes döntéshozatalra előterjesztett és a Bíróság által vizsgálható kérdéseket. Álláspontja szerint a kért dokumentumok teljes változatának hozzáférhetővé tétele következésképpen érintené az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben folyamatban lévő bírósági eljárások védelmét. A Bizottság az említett határozatban azt is kifejtette, hogy a kért dokumentumok hozzáférhetővé tétele a folyamatban lévő, említett ügyekben súlyosan érintené a Bizottság, a francia hatóságok és az RATP helyzetét, mivel ezek a dokumentumok olyan belső egyeztetéseket és érveket tartalmaznak, amelyek felhasználása hátrányos helyzetbe hozhatná a feleket a folyamatban lévő eljárásokban.

24 A francia hatóságoktól származó négy dokumentummal kapcsolatban a Bizottság a megtámadott határozatban úgy ítélte meg, hogy a francia hatóságok megfelelő indokkal utasították el a hozzáférést az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdése alapján. A Bizottság ismertette, hogy az említett hatóságok azt állapították meg, hogy a kért dokumentumok szorosan kapcsolódnak az olasz államtanács által az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben felvetett jogi kérdésekhez, és hogy ezeket az érveket az említett rendelkezés alkalmazása első látásra is nyilvánvalóan indokolja. A Bizottság ezért úgy határozott, hogy e rendelkezést alkalmazva nem teszi őket hozzáférhetővé.

25 Az RATP három dokumentumával kapcsolatban a Bizottság a megtámadott határozatban ismertette, hogy egy másik hozzáférés iránti kérelemre válaszul részleges hozzáférést biztosítottak ezekhez a dokumentumokhoz, amit az RATP az uniós bíróságok előtt megtámadott (lásd az utóbb a 2018. július 12-i RATP kontra Bizottság végzés [T-250/18 R, nem tették közzé, EU:T:2018:458] és a 2019. szeptember 12-i RATP kontra Bizottság végzés [T-250/18, nem tették közzé, EU:T:2019:615] alapjául szolgáló ügyeket), és ezért nemcsak az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló, folyamatban lévő ügyek alapján, hanem a 2019. szeptember 12-i RATP kontra Bizottság végzés [T-250/18, nem tették közzé, EU:T:2019:615] alapjául szolgáló, folyamatban lévő ügy alapján sem adhatott hozzáférést ezekhez a dokumentumokhoz az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdése alapján.

26 Végül a Bizottság azzal az indokkal tagadta meg a kért dokumentumokhoz való részleges hozzáférést, hogy az a szóban forgó érdekek sérelme nélkül nem biztosítható. Továbbá úgy ítélte meg, hogy a dokumentumok hozzáférhetővé tételéhez nem fűződik nyomós közérdek. Konkrétan arra az álláspontra helyezkedett, hogy még ha fennállna is valamilyen, az 1370/2007 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének értelmezési kérdései mögött húzódó közérdek, akkor sem kellene a kérelmező sajátos érdekét az 1049/2001 rendelet alapján történő hozzáférés iránti kérelemmel összefüggésben figyelembe venni. Következésképpen úgy ítélte meg, hogy a jelen ügyben nem áll fenn olyan nyomós közérdek, amely többet nyomna a latban a folyamatban lévő bírósági eljárások védelméhez fűződő, az utóbbi rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében foglalt érdekhez képest.

27 A fentiekre figyelemmel meg kell állapítani, hogy a Bizottság elegendő tájékoztatással szolgált a felperes számára arra vonatkozóan, hogy a határozat megalapozott-e, vagy tartalmaz-e olyan hibát, amely alapján megtámadható az érvényessége. Ezen indokok alapján továbbá a felperesnek lehetősége volt arra, hogy a jelen ügyben vitassa a Bizottság arra vonatkozó értékelését, hogy az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyek és a felperes által kért információk között közvetlen kapcsolat áll fenn, valamint hogy a jelen ügyben megfelelően figyelembe vették a nyomós közérdeket.

28 A megtámadott határozat indokolása továbbá lehetővé tette a Törvényszék számára, hogy az említett határozat jogszerűsége felett felülvizsgálatot gyakoroljon.

29 Következésképpen az indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogást el kell utasítani.

Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése második francia bekezdésének megsértésére alapított kifogásról

– Általánosságban a hozzáféréshez való jogról

30 Az 1049/2001 rendelet célja – amint az a rendelet (4) preambulumbekezdésében és 1. cikkében is szerepel –, hogy a lehető legteljesebb körű hozzáférési jogot biztosítsa a nyilvánosság számára az intézmények dokumentumaihoz. A dokumentumokhoz való hozzáférési jogra ugyanakkor egyes, közvagy magánérdekkel kapcsolatos okokon alapuló korlátozások vonatkoznak. Így e rendelet a 4. cikkében olyan kivételrendszert határoz meg, amely feljogosítja az intézményeket, hogy megtagadják a dokumentumhoz való hozzáférést, ha a dokumentum hozzáférhetővé tétele e cikkben védett érdeket sértene.

31 Az ilyen kivételeket, mivel eltérnek a dokumentumokhoz való lehető legszélesebb körű nyilvános hozzáférés elvétől, szigorúan kell értelmezni és alkalmazni (lásd: 2013. október 17-i Tanács kontra Access Info Europe ítélet, C-280/11 P, EU:C:2013:671, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2016. szeptember 15-i Philip Morris kontra Bizottság ítélet, T-18/15, nem tették közzé, EU:T:2016:487, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 Az a körülmény továbbá, hogy egy dokumentum a hozzáférési jog alóli, az 1049/2001 rendelet 4. cikkében előírt kivétellel védett érdekre vonatkozik, önmagában még nem elegendő e kivétel alkalmazásának igazolásához (2014. július 3-i Tanács kontra in't Veld ítélet, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, 51. pont; 2016. szeptember 15-i Philip Morris kontra Bizottság ítélet, T-18/15, nem tették közzé, EU:T:2016:487, 34. pont).

33 Egyrészről ugyanis az érintett intézménynek, ha úgy dönt, hogy megtagadja a hozzáférést az olyan dokumentumhoz, amelynek a közlését kérték tőle, főszabály szerint magyarázatot kell adnia arra a kérdésre, hogy az e dokumentumhoz való hozzáférés konkrétan és ténylegesen miként sérthetné az 1049/2001 rendelet 4. cikkében előírt, az intézmény által hivatkozott kivétellel védett érdeket. Ráadásul az ilyen sérelem veszélyének észszerűen előreláthatónak, és nem pusztán feltételezésen alapulónak kell lennie (lásd: 2014. július 3-i Tanács kontra in't Veld ítélet, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, 52. pont; 2016. szeptember 15-i Philip Morris kontra Bizottság ítélet, T-18/15, nem tették közzé, EU:T:2016:487, 35. pont).

34 Másfelől, ha valamely intézmény az 1049/2001 rendelet 4. cikkében meghatározott egyik kivételt alkalmazza, akkor ezen intézmény feladata, hogy egyensúlyt teremtsen az érintett dokumentum hozzáférhetővé tételének mellőzésével védeni kívánt különleges érdek, valamint különösen az e dokumentum hozzáférhetővé tételéhez fűződő közérdek között, tekintettel azokra az előnyökre, amelyek – mint azt az 1049/2001 rendelet (2) preambulumbekezdése megállapítja – a nagyobb átláthatóságból származnak, vagyis hogy a polgárok még inkább részt vehetnek a döntéshozatali eljárásban, valamint biztosítva van a polgárok irányában a közigazgatás nagyobb legitimációja, hatékonysága és felelőssége a demokratikus rendszerben (lásd: 2016. szeptember 15-i Philip Morris kontra Bizottság ítélet, T-18/15, nem tették közzé, EU:T:2016:487, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 Egyébiránt a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az igazságszolgáltatási tevékenység és a közigazgatási tevékenység nem igényel ugyanolyan széles körű hozzáférést a dokumentumokhoz, mint az uniós intézmények jogalkotói tevékenysége (lásd ebben az értelemben: 2010. június 29-i Bizottság kontra Technische Glaswerke Ilmenau ítélet, C-139/07 P, EU:C:2010:376, 60. pont; 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541, 77. pont).

36 Végül a 1049/2001 rendelet 4. cikkében foglalt valamelyik kivétel alkalmazásának megalapozottságát a dokumentumokhoz való hozzáférést e kivétel alapján megtagadó határozat meghozatalának időpontjában fennálló tényállás alapján kell megítélni. Az uniós jogi aktus jogszerűségét ugyanis a jogi aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi elemek függvényében kell elbírálni (lásd: 2017. május 11-i Svédország kontra Bizottság ítélet, C-562/14 P, EU:C:2017:356, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

– Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdéséről

37 Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdése értelmében az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel hátrányosan befolyásolná a jogi vélemények védelmét, kivéve, ha az említett dokumentum hozzáférhetővé tételéhez nyomós közérdek fűződik.

38 A bírósági eljárások védelme magában foglalja többek között azt, hogy a fegyveregyenlőség és a megfelelő igazságszolgáltatás elvének tiszteletben tartása, valamint a bírósági eljárás integritása biztosítva legyen.

39 Egyrészt a fegyveregyenlőség elvének tiszteletben tartásával kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy ha az intézmény jogvitában elfoglalt álláspontját ismertető dokumentumok tartalmának nyilvános vita tárgyát kellene képezniük, akkor az azokkal szemben felhozott bírálatok befolyásolhatnák az intézmény által a szóban forgó bíróságok előtt képviselt álláspontot. A másik félnek az intézmény folyamatban lévő bírósági eljárásban képviselt álláspontjával kapcsolatos dokumentumokhoz való hozzáférése megbonthatná továbbá az eljárásban részt vevő felek között a fegyveregyenlőség elvének alapját képező, nélkülözhetetlen egyensúlyt, amennyiben a hozzáférhetővé tételi kötelezettség csak a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelemmel érintett intézményre, nem pedig az eljárásban részt vevő valamennyi félre vonatkozna. A fegyveregyenlőség elve pedig elengedhetetlen, mivel szorosan hozzátartozik a tisztességes eljárás fogalmához (lásd ebben az értelemben: 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541, 86. és 87. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2012. június 28-i Bizottság kontra Éditions Odile Jacob ítélet, C-404/10 P, EU:C:2012:393, 132. pont).

40 Másrészt a megfelelő igazságszolgáltatással és a bírósági eljárás integritásával kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az igazságszolgáltatási tevékenységnek a dokumentumokhoz való hozzáférési jog hatálya alól történő kizárását az indokolja, hogy a bírósági eljárás egésze során biztosítani kell, hogy a felek közötti jogvita, valamint az érintett bíróságnak az adott ügyben folytatott tanácskozása teljes mértékben zavartalanul, az igazságszolgáltatási tevékenységre irányuló külső nyomásgyakorlás nélkül folyjon. Márpedig az intézmények által a folyamatban lévő bírósági eljárásban képviselt álláspontot ismertető dokumentumok hozzáférhetővé tétele lehetővé tenné, hogy – akár csak a nyilvánosság felfogásában – az igazságszolgáltatási tevékenységre külső nyomást gyakoroljanak, és a tárgyalás megzavarásával kárt okozzanak (lásd ebben az értelemben: 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541, 92., 93. és 130. pont).

41 Így tehát az 1049/2001 rendelet 4. cikk (2) bekezdése alapján a közérdekkel ellentétes az olyan dokumentumok tartalmának hozzáférhetővé tétele, amelyek kizárólag egy adott bírósági eljárás céljaira készültek. E dokumentumok körébe tartoznak a bírósági eljárások során benyújtott beadványok és iratok, a folyamatban lévő ügy kivizsgálására vonatkozó belső dokumentumok, az érintett főigazgatóság és a jogi szolgálat vagy egy ügyvédi iroda közötti, az ügyre vonatkozó megbeszélések (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 15-i Philip Morris kontra Bizottság ítélet, T-18/15, nem tették közzé, EU:T:2016:487, 51. és 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésével az olyan dokumentumok hozzáférhetővé tétele is ellentétes, amelyeket nem kizárólag egy adott jogvita céljából készítettek, de amelyek hozzáférhetővé tétele egy adott jogvita keretében veszélyeztetheti a fegyveregyenlőség elvét. Mindazonáltal ahhoz, hogy ez a kivétel alkalmazható legyen, arra van szükség, hogy a kért dokumentumok a hozzájuk történő hozzáférést megtagadó határozat meghozatalának időpontjában releváns kapcsolatban álljanak vagy az uniós bíróság előtt folyamatban lévő azon bírósági eljárással, amely esetében az érintett intézmény a kivételre hivatkozik, vagy a nemzeti bíróság előtt folyamatban lévő eljárással, azzal a feltétellel, hogy ezen intézmény uniós jogi aktus értelmezésével vagy érvényességével kapcsolatos kérdést vet fel, így az ügy körülményeire figyelemmel az előzetes döntéshozatalra utalás különösen valószínűnek tűnik. Jóllehet az említett dokumentumokat nem egy adott bírósági eljárás keretében készítették, az érintett bírósági eljárás integritása és a felek közötti fegyveregyenlőség mindkét esetben súlyosan sérülhetne, ha a felek kiváltságos hozzáférést kapnának a másik fél olyan belső információihoz, amelyek szoros kapcsolatban állnak valamely folyamatban lévő vagy potenciális, de küszöbön álló jogvita jogi vonatkozásaival (2016. szeptember 15-i Philip Morris kontra Bizottság ítélet, T-796/14, EU:T:2016:483, 88–90. pont; 2016. szeptember 15-i Philip Morris kontra Bizottság ítélet, T-18/15, nem tették közzé, EU:T:2016:487, 64. és 65. pont).

43 Végül, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése második francia bekezdésének alkalmazásával a dokumentumoknak csak az azon időpontig történő hozzáférhetővé tétele ellentétes, amíg a bírósági eljárás megsértésének veszélye fennáll (lásd ebben az értelemben: 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541, 130–135. pont), így tehát időben korlátozott.

– *A megtámadott határozat tartalmáról*

44 A Bizottság a megtámadott határozatban azzal az indokkal tagadta meg részlegesen vagy teljeskörűen a kért 27 dokumentumhoz való hozzáférést, hogy a hozzáférhetővé tételük érintené az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben folyamatban lévő bírósági eljárás, valamint az RATP-től származó dokumentumok tekintetében az utóbb a 2018. július 12-i RATP kontra Bizottság végzés (T-250/18 R, nem tették közzé, EU:T:2018:458) és a 2019. szeptember 12-i RATP kontra Bizottság végzés (T-250/18, nem tették közzé, EU:T:2019:615) alapjául szolgáló ügyekben folyamatban lévő bírósági eljárást. Lényegében úgy ítélte meg, hogy minden olyan dokumentum, amelyhez részben vagy teljes egészében megtagadták a hozzáférést, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében foglalt kivétel hatálya alá tartozik, mivel az 1370/2007 rendelet 8. cikkének értelmezéséhez kapcsolódnak, amely az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló, a Bíróság előtt folyamatban lévő ügyek tárgyát képezte.

45 A felperes vitatja ezt az értékelést. Lényegében úgy gondolja, hogy nem áll fenn közvetlen kapcsolat az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyek és a kért információk között, és ezért utóbbiak hozzáférhetővé tétele nem érintené az említett ügyekben folyamatban lévő bírósági eljárást. A felperes többek között azt állítja, hogy az 1370/2007 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének b) pontjában foglalt kivétel alapján odaítélt közszolgáltatási szerződések kezdő időpontjának kérdése nem áll közvetlen kapcsolatban az olasz bíróság által az említett ügyekben előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekkel.

46 Az olasz bíróság által az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben a Bíróság elé terjesztett negyedik, előzetes döntéshozatal iránti kérdés azonban a következőképpen szól:

„A közvetlenül odaítélt szerződésnek a 2039. december 3-ig tartó harmincéves [az 1370/2007/EK rendelet hatálybalépésének napjától folyó] időtartamot meghaladó eredeti lejárati idejéből mindenképpen az következik-e, hogy az odaítélés nem felel meg a rendelet 8. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 5. cikke szerinti elveknek, vagy az említett szabálytalanságot – minden jogi szempontból – automatikusan orvosoltnak kell-e tekinteni e harmincéves időtartamnak a »törvényen alapuló« közvetett módon történő csökkentése révén (a 8. cikk (3) bekezdése)?”

47 Az olasz bíróság így tehát az 1370/2007 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 5. cikkével érintett, 30 éves időtartamot meghaladó, 2039. december 3-ig tartó lejárati idejű szerződés odaítélésének jogi következményeivel kapcsolatban tesz fel kérdést a Bíróságnak. E kérdés feltevésekor abból a feltételezésből indul ki, hogy az említett rendelet 8. cikkének (3) bekezdésében foglalt 30 éves határidő a rendelet hatálybalépésének időpontjától kezdődik. Ez a feltételezés azonban nem köti a Bíróságot. Ez a helyzet Saugmandsgaard Øe főtanácsnoknak a Mobit és Autolinee Toscane egyesített ügyekre vonatkozó indítványa (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2018:869) esetében is, amelyet a megtámadott határozatot követően fogadtak el, tehát – amint az a fenti 36. pontból kitűnik – a jelen ügyben nem vehető figyelembe.

48 A felperes ezért tévesen állítja, hogy az 1370/2007 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének b) pontjában foglalt kivétel alapján odaítélt közszolgáltatási szerződések kezdő időpontjának kérdése nem áll közvetlen kapcsolatban az olasz bíróság által az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekkel.

– A Bizottságtól származó dokumentumokhoz való hozzáférésről

49 Először is, a Bizottság a megtámadott határozatban azzal az indokkal tagadta meg teljeskörűen a hozzáférést tíz dokumentumához, hogy a hozzáférhetővé tételük érintené a felek álláspontját és megzavarná a tárgyalást az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben folyamatban lévő bírósági eljárásokban.

50 A szóban forgó tíz dokumentum a következő: a Mobilitáspolitikai és Közlekedési Főigazgatóság 2014. november 24-i belső feljegyzése; három, az említett főigazgatóság által 2011. július 15-én, 2012. február 6-án és 2014. október 28-án a Bizottság jogi szolgálatának címzett feljegyzés; három, az ezen főigazgatóság által 2012. április 30-án, 2012. május 25-én és 2014. április 9-én S. Kallas bizottsági alelnök kabinetjének címzett feljegyzés; valamint három, a Bizottság jogi szolgálata által 2011. július 25-én, 2012. április 24-én és 2014. december 1-jén ugyanezen főigazgatóságnak címzett feljegyzés.

51 A jogi szolgálatnak a Mobilitáspolitikai és Közlekedési Főigazgatósághoz intézett, valamint az említett főigazgatóságnak a Bizottság jogi szolgálatához intézett, a fenti 50. pontban említett feljegyzései kizárólag azzal foglalkoznak, hogy a vasúti közlekedés szervezéséről és szabályozásáról, valamint a közlekedésre vonatkozó egyes rendelkezésekről szóló törvény elfogadását követően hogyan kell az 1370/2007 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének b) pontjában foglalt kivételt értelmezni és az RATP szerződésére alkalmazni. A fenti 50. pontban említett, ezen főigazgatóság által S. Kallas bizottsági alelnök kabinetjének címzett feljegyzés pedig az említett rendelet Bizottság általi értelmezésével kapcsolatos további teendőkre vonatkozik, csakúgy, mint ezen főigazgatóság 2014. november 24-i belső feljegyzése.

52 A szóban forgó tíz dokumentum az 1370/2007 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének értelmezésére és ezen értelmezés jogi következményeire vonatkozó bizottsági belső dokumentum. Ezeknek a dokumentumoknak a felperes számára abban az időszakban történő hozzáférhetővé tétele, amikor az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyek folyamatban voltak a Bíróság előtt, a megfelelő igazságszolgáltatást, a bírósági eljárás integritását, és a Bizottság és az ügyben részt vevő többi fél közötti fegyveregyenlőség elvét is érintette volna.

53 Egyrészt ugyanis a szóban forgó tíz dokumentumnak a felperes számára a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában történő hozzáférhetővé tétele – még ha csak a nyilvánosság felfogásában is – lehetővé tette volna, hogy az igazságszolgáltatási tevékenységre külső nyomást gyakoroljanak, és a bírósági tárgyalások megzavarásával kárt okozzanak (lásd ebben az értelemben: 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541, 93. pont).

54 Másrészt a szóban forgó tíz dokumentum hozzáférhetővé tétele nyilvános vitát indíthatott volna el az 1370/2007 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének értelmezésével kapcsolatban. Ilyen helyzetben a Bizottsággal szemben esetlegesen megfogalmazott bírálat befolyásolhatta volna a Bizottság által az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben képviselt álláspontot, és következésképpen sérthették volna a fegyveregyenlőség elvét (lásd ebben az értelemben: 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541, 86. pont). Abban az esetben ugyanis, ha a Bizottságnak hozzáférhetővé kellett volna tennie ezeket a belső

dokumentumokat, az említett ügyekben folytatott előzetes döntéshozatali eljárásban ő lett volna az egyedüli fél, amely ezt köteles lett volna megtenni, és adott esetben őt kötelezhettek volna arra, hogy a Bíróság elé terjesztett észrevételeiben figyelembe vegye a szervezeti egységeinek belső állásfoglalásait, miközben a többi fél külső befolyástól mentesen védhette volna érdekeit, ez pedig megbonthatta volna a Bíróság előtti eljárásban részt vevő felek közötti, a fegyveregyenlőség elvében kifejeződő, nélkülözhetetlen egyensúlyt (lásd ebben az értelemben: 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541, 87. pont; 2016. szeptember 15-i Philip Morris kontra Bizottság ítélet, T-796/14, EU:T:2016:483, 97. és 98. pont).

55 E megállapításokat nem kérdőjelezi meg az sem, hogy az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló, folyamatban lévő bírósági eljárás előzetes döntéshozatali eljárás volt. A megfelelő igazságszolgáltatás kritériumát és a fegyveregyenlőség elvét ugyanis, amelynek célja – a feleknek különösen a bizonyításfelvételre és a bíróság előtti kontradiktórius vitára vonatkozó szabályokat érintő jogai és kötelezettségei egyenlőségének garantálása révén – a bírósági eljárásban részt vevő felek közötti eljárásjogi egyensúly biztosítása (lásd ebben az értelemben: 2016. július 28-i Ordre des barreaux francophones et germanophone és társai ítélet, C-543/14, EU:C:2016:605, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), alkalmazni kell az előzetes döntéshozatali eljárásokra is (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 15-i Philip Morris kontra Bizottság ítélet, T-796/14, EU:T:2016:483, 97. pont).

56 Az említett megállapításokat az sem cáfolja, hogy a felperes nem avatkozott be az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyben folyamatban lévő, előzetes döntéshozatal iránti eljárásba. A szóban forgó tíz dokumentumban szereplő információk felperes számára történő hozzáférhetővé tétele ugyanis lehetővé tette volna számára, hogy azokat harmadik személyekkel megossza, vagy a széles nyilvánosság elé tárja. Ebben az esetben az említett eljárásban részt vevő többi fél ebben az eljárásban hivatkozhatott volna azokra a Bizottsággal szemben.

57 A Bizottság így tehát nem követett el hibát annak megállapításával, hogy a fenti 50. pontban említett tíz dokumentum hozzáférhetővé tétele sérthette volna a bírósági eljárások védelmét.

58 Másodszor, a Bizottság a megtámadott határozatban azzal az indokkal is részlegesen megtagadta a hozzáférést tíz dokumentumához, hogy a dokumentumok kitakart részeinek hozzáférhetővé tétele érintené a felek álláspontját és megzavarná a tárgyalásokat az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben folyamatban lévő bírósági eljárásokban.

59 A szóban forgó tíz dokumentum a következő: a Mobilitáspolitikai és Közlekedési Főigazgatóság által 2010. július 27-én, 2010. szeptember 27-én, 2012. szeptember 7-én és 2013. április 9-én a Bizottság jogi szolgálatának, S. Kallas bizottsági alelnök kabinetjének és az RATP-nek címzett feljegyzés; a jogi szolgálat által 2010. augusztus 11-én az említett főigazgatóságnak címzett feljegyzés, a Bizottság által 2010. október 25-én és 28-án a francia hatóságoknak címzett két levél, a Bizottság említett alelnökének az RATP-vel 2012. július 27-én és 2013. június 5-én folytatott levelezése, valamint ezen főigazgatóság és a Bizottság jogi szolgálata között 2012. szeptember 24-én folytatott levelezés.

60 Először is a Mobilitáspolitikai és Közlekedési Főigazgatóság által 2010. július 27-én, 2010. szeptember 27-én, 2012. szeptember 7-én és 2013. április 9-én a Bizottság jogi szolgálatának, S. Kallas bizottsági alelnök kabinetjének és az RATP-nek címzett feljegyzéssel, a jogi szolgálat által 2010. augusztus 11-én az említett főigazgatóságnak címzett feljegyzéssel, a Bizottság által 2010. október 28-án a francia hatóságoknak címzett levéllel és az ezen főigazgatóság és a Bizottság jogi szolgálata között 2012. szeptember 24-én folytatott levelezéssel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy e dokumentumok azon részei, amelyeket nem tettek a felperes számára hozzáférhetővé, vagy olyan személyes adatokra, például aláírásokra vonatkoznak, amelyekkel kapcsolatban a felperes nem vitatta, hogy nem tehetők hozzáférhetővé, vagy pedig a Bizottságnak, a Francia Köztársaságnak, illetve az RATP-nek az

1370/2007 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének értelmezésére és e rendelkezésnek a Francia Köztársaság által az RATP részére biztosított üzemeltetési jogok nyújtása során történő tiszteletben tartására irányuló álláspontját tartalmazzák.

61 E tekintetben az 1370/2007 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének Bizottság általi értelmezésére és az abból eredő következtetések levonására vonatkozó információkat illetően a fenti 53. és 54. pontban kifejtett indokokra tekintettel a Bizottság helyesen állapította meg, hogy azok hozzáférhetővé tétele – még ha csak a nyilvánosság felfogásában is – lehetővé teszi, hogy az igazságszolgáltatási tevékenységre külső nyomást gyakoroljanak, és a bírósági tárgyalások megzavarásával kárt okozzanak. Ezen információk hozzáférhetővé tétele nyilvános vitát indíthatott volna el az említett rendelkezés értelmezésével kapcsolatban, és a Bizottsággal szemben esetlegesen megfogalmazott bírálat befolyásolhatta volna az általa az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben képviselt álláspontot. Ráadásul abban az esetben, ha a Bizottságnak hozzáférhetővé kellett volna tennie ezeket a dokumentumokat, ő lett volna az egyedüli fél, amely ezt köteles lett volna megtenni, ez pedig megbonthatta volna a Bíróság előtti eljárásban részt vevő felek közötti, a fegyveregyenlőség elvében kifejeződő, nélkülözhetetlen egyensúlyt.

62 Ezenkívül az 1370/2007 rendelet 8. cikke (3) bekezdése hatályára vonatkozóan a Francia Köztársaság, illetve az RATP által a fenti 60. pontban említett dokumentumokban kifejtett értelmezés hozzáférhetővé tételének megtagadásával kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy mind a Francia Köztársaság, mind az RATP félként vett részt az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben folyó eljárásban.

63 Következésképpen a Francia Köztársaság és az RATP általi értelmezés hozzáférhetővé tétele sérthette volna a fegyveregyenlőség elvét. E feleket adott esetben arra kötelezhették volna, hogy az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben a Bíróság előtti fellépésük során figyelembe vegyék a Bizottság előtt képviselt állásfoglalásaikat, miközben a Bíróság előtt ezen ügyekben fellépő többi fél külső befolyástól mentesen védhette volna érdekeit.

64 A Bizottság így tehát nem követett el hibát annak megállapításával, hogy a fenti 60. pontban említett dokumentumok hozzáférhetővé tétele sérthette volna a bírósági eljárások védelmét.

65 Másodszor azonban, a Bizottság által 2010. október 25-én a francia hatóságoknak címzett levél, valamint az S. Kallas bizottsági alelnök által 2012. július 27-én és 2013. június 5-én az RATP-nek címzett levelek személyes adatoknak nem minősülő, törölt részeit illetően meg kell állapítani, hogy azok nem érintik közvetlenül az 1370/2007 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének a Bizottság, a Francia Köztársaság, illetve az RATP általi értelmezését, vagy ezen értelmezés jogi következményeit. Ezek a törölt részek tehát nem kapcsolódnak közvetlenül az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekhez. Így tehát ezek a törlések nem igazolhatók az1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése második francia bekezdésének alkalmazásával.

66 Ennélfogva a jelen kifogás a fenti 65. pontban említett dokumentumok személyes adatoknak nem minősülő, törölt részeit illetően megalapozott, és ebből következően a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni az ezekhez való hozzáférést részlegesen megtagadó részében.

– A Francia Köztársaságtól származó dokumentumokhoz való hozzáférésről

67 A Francia Köztársaságtól származó dokumentumokhoz való hozzáférésének megtagadásával kapcsolatban először is emlékeztetni kell arra, hogy a szóban forgó dokumentumok a következők: a francia közlekedésügyi államtitkár által 2010. június 3-án S. Kallas bizottsági alelnöknek címzett levél,

a francia hatóságok által az 1370/2007 rendelet alkalmazása tárgyában 2010. december 23-án, a Bizottság 2010. október 25-i levelére válaszul küldött feljegyzés, ezen feljegyzés mellékletei, és a francia hatóságok által 2012. január 6-án, a Bizottság 2011. október 28-i levelére válaszul küldött feljegyzés.

68 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése alapján a tagállam csak akkor akadályozhatja meg, hogy az intézmény a tagállamtól származó dokumentumot hozzáférhetővé tegye, ha a tiltakozását az említett rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében foglalt anyagi jogi kivételekre alapítja és azokkal indokolja. Következésképpen a hozzáférést megtagadó határozat meghozatalára irányuló eljárásban az intézménynek meg kell győződnie az ilyen indokolás létezéséről, és arra utalnia kell az eljárás végén hozott határozatban (lásd ebben az értelemben: 2007. december 18-i Svédország kontra Bizottság ítélet, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 99. pont; 2012. június 21-i IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds kontra Bizottság ítélet, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 62. pont; 2017. április 5-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, T-344/15, EU:T:2017:250, 41. pont).

69 Nem az eljáró intézmény feladata, hogy kimerítően értékelje az érintett tagállam tiltakozó határozatát, olyan vizsgálatot folytatva, amely túlmegy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében felsorolt kivételekre hivatkozó indokolás puszta meglétének ellenőrzésén (2012. június 21-i IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds kontra Bizottság ítélet, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 63. pont; 2018. november 21-i Stichting Greenpeace Nederland és PAN Europe kontra Bizottság ítélet, T-545/11 RENV, EU:T:2018:817, 44. pont).

70 Az intézménynek a gondos vizsgálatra vonatkozó kötelezettségéből következően ellenőriznie kell, hogy a tagállam által adott magyarázatok *prima facie* megalapozottnak tűnnek-e számára (lásd ebben az értelemben: 2017. április 5-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, T-344/15, EU:T:2017:250, 54. pont; 2018. november 21-i Stichting Greenpeace Nederland és PAN Europe kontra Bizottság ítélet, T-545/11 RENV, EU:T:2018:817, 44. pont). Az intézménynek azt kell vizsgálnia, hogy az adott ügy körülményeire és az alkalmazandó jogszabályokra tekintettel a tagállam által a tiltakozásának alátámasztására előadott indokolás első látásra alkalmas-e ezen megtagadás igazolására, és így ezen indokok alapján az említett intézmény vállalni tudja-e az 1049/2001 rendelet 8. cikke által ráruházott felelősséget. Annak elkerüléséről van szó, hogy az intézmény olyan határozatot fogadjon el, amelyet – annak ellenére, hogy ő a kibocsátója, és felel annak jogszerűségéért – nem tekint védhetőnek (lásd ebben az értelemben: 2017. április 5-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, T-344/15, EU:T:2017:250, 46. és 47. pont).

71 A megtámadott határozatban a Bizottság ismertette, hogy a francia hatóságok a velük folytatott egyeztetést követően megismételték, hogy ellenzik a tőlük származó dokumentumok hozzáférhetővé tételét, mivel a hozzáférhetővé tételük szerintük sértené az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdését. A Bizottság rámutatott, hogy a francia hatóságok megítélése szerint az e dokumentumokban felmerült kérdések szorosan kapcsolódnak az olasz államtanács által az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló, a Bíróság előtt folyamatban lévő ügyekben felvetett jogi kérdésekhez. A Bizottság szerint a francia hatóságok többek között úgy ítélték meg, hogy a szóban forgó dokumentumok tartalmazzák a 1370/2007 rendelet 5. cikkében és 8. cikkének (3) bekezdésében foglalt elvek értelmezését. Úgy vélte, hogy ezek az érvek első látásra is nyilvánvalóan igazolják francia hatóságok által hivatkozott, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében foglalt kivétel alkalmazását. Ezért megtagadta az említett dokumentumokhoz való hozzáférést.

72 A Francia Köztársaságtól származó dokumentumokkal kapcsolatban így tehát a Bizottság határozatát az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében foglalt kivételre való hivatkozásra alapította. Ezenkívül a Francia Köztársaság által előadott indokok első látásra alkalmasnak tűntek a megtagadás igazolására. A jelen ügyben fennálló körülményekre és különösen a szóban forgó dokumentumokban tárgyalt kérdésekre tekintettel ugyanis a Francia Köztársaság 1370/2007 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésének értelmezésére vonatkozó álláspontjának a Bizottság előtti eljárásban történő

hozzáférhetővé tétele sérthette volna a Bíróság előtti fegyveregyenlőség elvét az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben. Ha ugyanis az említett dokumentumokban szereplő információkat a felperes nyilvánosságra hozta volna, az említett ügyekben folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárásban félként részt vevő Francia Köztársaság az eljárásban részt vevő többi féllel szemben jelentősen hátrányosabb helyzetbe kerülhetett volna. A többi félnek a Francia Köztársaság álláspontját megismerve lehetősége nyílt volna arra, hogy érveiket módosítsák és kiigazítsák, ami állandó előnyt jelentett volna számukra.

73 Ennélfogva a Bizottság joggal vélhette úgy, hogy a Francia Köztársaság által a fenti 67. pontban említett dokumentumok hozzáférhetővé tételére vonatkozóan adott magyarázatok *prima facie* megalapozottnak tűnnek.

– *Az RATP-től származó dokumentumokhoz való hozzáférésről*

74 Az RATP-től származó azon dokumentumok, amelyekkel kapcsolatban a felperestől megtagadták a hozzáférést, az RATP elnök-vezérigazgatójának következő három levele volt: az első a Bizottság főigazgatójának 2012. május 22-én címzett levél és annak mellékletei, a második a Bizottság elnökének 2012. május 21-én címzett levél, a harmadik pedig az S. Kallas bizottsági alelnöknek 2013. március 28-án címzett levél. Mindegyik levél az 1370/2007 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének Bizottság általi értelmezésére irányuló kérdésre vonatkozott. A fenti 53., 54. és 61. pontban ismertetettekkel egyező okokból ezek hozzáférhetővé tétele – még ha csak a nyilvánosság felfogásában is – lehetővé tette volna, hogy az igazságszolgáltatási tevékenységre külső nyomást gyakoroljanak, és kárt okozzanak a bírósági tárgyalások megzavarásával, valamint hogy sértsék a fegyveregyenlőség elvét az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben az RATP részvételével folyamatban lévő eljárásokban.

75 A megtámadott határozat meghozatalának időpontjában egyébiránt megsemmisítés iránti kereset és ideiglenes intézkedés iránti kérelem (az utóbb a 2018. július 12-i RATP kontra Bizottság végzés [T-250/18 R, nem tették közzé, EU:T:2018:458] és a 2019. szeptember 12-i RATP kontra Bizottság végzés [T-250/18, nem tették közzé, EU:T:2019:615] alapjául szolgáló ügyek) is folyamatban volt a Törvényszék előtt, amelyekben az RATP ellenezte a fenti 74. pontban említett dokumentumoknak a hozzáférést kérelmező számára történő részleges hozzáférhetővé tételét. Ha a Bizottság a hozzáférés iránti kérelmet követően hozzáférhetővé tette volna ezeket a dokumentumokat, az befolyással lett volna a megfelelő igazságszolgáltatásra és a bírósági eljárás integritására, mivel ezeknek a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában történő hozzáférhetővé tétele megakadályozta volna a Törvényszék elnökét abban, hogy – amennyiben így dönt – érdemben határozzon e dokumentumok hozzáférhetővé tételének felfüggesztéséről. A hozzáférhetővé tételük abban is megakadályozta volna a Törvényszéket, hogy a szóban forgó dokumentumok részleges hozzáférhetővé tételére vonatkozó határozat tárgyában előtte folyó jogvitát érdemben elbírálja.

76 A Bizottság így tehát nem követett el hibát annak megállapításával, hogy a fenti 74. pontban említett dokumentumok hozzáférhetővé tétele sérthette volna a bírósági eljárások védelmét.

77 A fentiekből az következik, hogy az első jogalapot el kell utasítani, kivéve azon részét, amely a Bizottság által 2010. október 25-én a francia hatóságoknak címzett levél, valamint az S. Kallas bizottsági alelnök által 2012. július 27-én és 2013. június 5-én az RATP-nek címzett levelek nem személyes adatoknak minősülő, törölt részeire irányul.

A második jogalapról

78 A felperes úgy véli, hogy még ha feltételezzük is, hogy az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyek és a nem, vagy csak részben hozzáférhetővé tett dokumentumok között kapcsolat állt fenn, az állami és a

magánszférába tartozó felek számára is közérdekű jellegük miatt kellően fontos, hogy a hozzáférhetővé tételüket ne lehessen megtagadni. A Bizottság vitatja, hogy a szóban forgó dokumentumok hozzáférhetővé tételéhez nyomós közérdek fűződik.

79 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy ha valamely intézmény az 1049/2001 rendelet 4. cikkében meghatározott egyik kivételt alkalmazza, akkor ezen intézmény feladata, hogy mérlegelje az érintett dokumentum hozzáférhetővé tételének mellőzésével védeni kívánt különleges érdek, és elsősorban az e dokumentum hozzáférhetővé tételéhez fűződő közérdek között, tekintettel azokra az előnyökre, amelyek – mint azt az 1049/2001 rendelet (2) preambulumbekezdése megállapítja – a nagyobb átláthatóságból származnak, vagyis abból, hogy a polgárok fokozottabban részt vehetnek a döntéshozatali eljárásban, valamint hogy a közigazgatás demokratikus rendszerben, nagyobb legitimációval, hatékonysággal és felelősséggel bír a polgárok irányában (lásd: 2013. október 17-i Tanács kontra Access Info Europe ítélet, C-280/11 P, EU:C:2013:671, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Így annak ellenére is igazolhatja nyomós közérdek egy kérelmezett dokumentum hozzáférhetővé tételét, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) bekezdésében foglalt valamelyik kivétel áll fenn.

80 Pontosítani kell azonban, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférést kérelmezőnek az őt személyesen érintő dokumentumhoz való hozzáférés iránti különleges érdeke nem vehető figyelembe az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) bekezdésében foglalt rendelkezés értelmében vett nyomós közérdekként (lásd ebben az értelemben: 2010. október 21-i Umbach kontra Bizottság ítélet, T-474/08, nem tették közzé, EU:T:2010:443, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az 1049/2001 rendelet célja ugyanis az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférési jognak a nyilvánosság számára történő biztosítása, nem pedig valamely személynek valamely dokumentumhoz való hozzáféréshez fűződő, különleges érdeke védelmének szabályozása (2007. február 1-jei Sison kontra Tanács ítélet, C-266/05 P, EU:C:2007:75, 43. pont; 2018. december 11-i Arca Capital Bohemia kontra Bizottság ítélet, T-441/17, nem tették közzé, EU:T:2018:899, 80. pont).

81 Egyébiránt annak kell konkrétan hivatkoznia az érintett dokumentumok hozzáférhetővé tételét igazoló körülményekre, aki azt állítja, hogy nyomós közérdek áll fenn. A pusztán általános jellegű megfontolások ismertetése nem elég annak megállapításához, hogy valamely nyomós közérdek előnyben részesítendő a szóban forgó dokumentumok hozzáférhetővé tételének megtagadását igazoló indokokkal szemben (lásd: 2017. május 11-i Svédország kontra Bizottság ítélet, C-562/14 P, EU:C:2017:356, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

82 Az érintett dokumentumok hozzáférhetővé tételéhez fűződő nyomós közérdek fennállását igazolandó a felperes elsőként az állami és a magánszférába tartozó felek ahhoz fűződő érdekére hivatkozik, hogy megismerjék az 1370/2007 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének Bizottság általi értelmezését. Másodikként arra hivatkozik, hogy a kért dokumentumok hozzáférhetővé tételének hiányában nem lehet egyrészt ellenőrizni, hogy milyen kritériumot alkalmaztak a szerződéseknek a Francia Köztársaság által az SNCF-nek és az RATP-nek az említett rendelet alapján történő odaítélése során, másrészt pedig nem lehet tudni, hogy ez a kritérium vonatkozik-e rá vagy bármely más gazdasági szereplőre, illetve hatóságra. Ebből azt a következtetést vonja le, hogy az e rendelet 8. cikkének (3) bekezdése hatálya alá tartozó közszolgáltatási szerződések odaítélésére vonatkozó eljárásban részt vevő bármely érdekelt félnek jogos közérdeke fűződik ahhoz, hogy hozzáférjen a szóban forgó dokumentumokhoz. Harmadikként arra hivatkozik, hogy a kért dokumentumok hozzáférhetővé tétele esetén lenne a legnagyobb a jogbiztonság a szóban forgó rendelet alkalmazása tekintetében, és ebből következően csökkenne a rendelet alkalmazásának időpontjára vonatkozó lehetséges jogviták száma. Végül, negyedikként, úgy véli, hogy az említett dokumentumok hozzáférhetővé tételének elmaradása a hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértését eredményezi az RATP-vel és más olyan gazdasági szereplőkkel szemben, akiknek érdekük fűződik a Bizottság álláspontjának megismeréséhez.

83 Ezen érvekre tekintettel emlékeztetni kell arra, hogy a felperes a fenti 80. pontban ismertetett ítélkezési gyakorlat alapján nyomós közérdek fennállásának bizonyítása végett nem hivatkozhat saját érdekére. Ezenkívül egy uniós jogi rendelkezés Bizottság általi értelmezésének nincs jogi kötőereje, mivel az uniós jog végleges értelmezésével kapcsolatos kizárólagos hatáskör a Bíróságot illeti meg (lásd ebben az értelemben: 2014. december 18-i 2/13 vélemény, EU:C:2014:2454, 246. pont; 2019. április 30-i 1/17 vélemény, EU:C:2019:341, 111. pont). Így tehát az uniós jogi rendelkezés Bizottság általi értelmezése, amelyet követően egy nemzeti hatóság hoz határozatot, az utóbbi határozat tárgyában a nemzeti bíróságok előtt folytatott jogvitát követően előzetes döntéshozatal iránti kérdés tárgyát képezheti a Bíróság előtt. Még ha egy kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárással összefüggésben a Bizottság rákényszeríti is egy tagállamra az uniós jogi rendelkezéssel kapcsolatban általa kialakított értelmezést, utóbbi akkor is Bíróság általi felülvizsgálat tárgyát képezheti abban az esetben, ha a tagállam nem tartja magát hozzá. Következésképpen az uniós jogi rendelkezés Bizottság általi értelmezése nem nyújt jogbiztonságot, és nem bizonyított, hogy csökkentené az említett rendelkezés tartalmára vonatkozó jogviták számát. Egyébként pedig az, hogy a Bizottság nem teszi hozzáférhetővé az 1370/2007 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésének értelmezésére vonatkozó, a szóban forgó dokumentumokban foglalt álláspontját, nem eredményez egyenlőtlen bánásmódot, mivel a felperes nincs összehasonlítható helyzetben a Francia Köztársasággal és az RATP-vel, amelyek EU Pilot eljárásban vettek részt, és az utóbb a 2019. március 21-i Mobit és Autolinee Toscane ítélet (C-350/17 és C-351/17, EU:C:2019:237) alapjául szolgáló ügyekben folytatott előzetes döntéshozatali eljárásban félként vettek részt.

84 Ezenkívül az 1370/2007 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének b) pontja hatálya alá tartozó közszolgáltatási szerződések odaítélésére vonatkozó eljárásban részt vevő, érdekelt felek ahhoz fűződő érdeke, hogy megismerjék e rendelkezés hatályának Bizottság általi értelmezését, nem tekinthető nyomósnak a Bizottság és a Bíróság ahhoz fűződő érdekéhez képest, hogy a fegyveregyenlőség elvét és a megfelelő igazságszolgáltatás elvét tiszteletben tartsák.

85 A felperes következésképpen nem bizonyította, hogy a kért dokumentumok hozzáférhetővé tételéhez nyomós közérdek fűződik.

86 Végül, azzal kapcsolatban, hogy a felperes a második jogalap keretében úgy véli, hogy mivel a dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadásának feloldásához nyilvánvaló közérdek fűződik, és a Bizottság nem indokolta megfelelően a határozatában, hogy miért nem alkalmazta ezt a kivételt, a megtámadott határozatot megfelelő indokolás nélkül fogadták el, emlékeztetni kell arra, hogy az indokolási kötelezettség olyan lényeges eljárási szabálynak minősül, amelyet külön kell választani a megtámadott határozat megalapozottságát támadó kifogásoktól (lásd a fenti 21. pontot). Ezért a felperesnek a második jogalap alátámasztására előadott, nem megfelelő indokolásra vonatkozó állításával kapcsolatban meg kell állapítani, hogy ezt a kifogást mint hatástalant el kell utasítani.

87 A fenti 19–21. pontban kifejtett indokolási kötelezettség terjedelmére tekintettel pedig meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban kellőképpen megindokolta azokat a szempontokat, amelyek miatt úgy vélte, hogy a szóban forgó dokumentumok hozzáférhetővé tételéhez nem fűződik nyomós közérdek.

88 A megtámadott határozatban a Bizottság ugyanis megállapította, hogy a felperes által hivatkozott érdek a saját érdeke volt, azt pedig nem kell figyelembe venni, és hogy a jelen esetben nem áll fenn olyan nyomós közérdek, amely előnyben részesítendő lenne az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) bekezdésében foglalt, a bírósági eljárások védelmének biztosításához fűződő érdekkel szemben. Egyébiránt a Bizottság ezen értékelését – ahogyan ezt a második jogalap is bizonyítja – a felperes vitathatta a Törvényszék előtt, és a Törvényszék – ahogyan azt a fenti 79–85. pontban foglalt értékelés is bizonyítja – határozhat ebben a kérdésben.

89 Ebből az következik, hogy az indokolás elégtelenségére alapított kifogást, és ezzel a második jogalapot teljes egészében ugyancsak el kell utasítani.

90 A fentiek összességére tekintettel a jelen keresetnek részben helyt kell adni, és ennek következtében meg kell semmisíteni a megtámadott határozatot azon részében, amelyben részlegesen megtagadták a hozzáférést a Bizottság által 2010. október 25-én a francia hatóságoknak címzett levél, valamint S. Kallas bizottsági alelnök által 2012. július 27-én és 2013. június 5-én az RATP-nek címzett levelek nem személyes adatoknak minősülő adataihoz.

A költségekről

91 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (2) bekezdése értelmében több pervesztes fél esetén a Törvényszék határoz a költségek megosztásáról.

92 A jelen ügyben el kell rendelni, hogy Bizottság viseli a saját költségeit, továbbá a felperes költségeinek egyötödét. A felperes viseli saját költségeinek négyötödét.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék az Európai Bizottság 2018. június 7-i azon határozatát, amelyben részlegesen vagy teljeskörűen megtagadták a Compañía de Tranvías de la Coruña, SA-tól a Francia Köztársaságnak a metróvonalakra irányuló szerződés 2039-ig tartó érvényességére vonatkozóan megküldött bizottsági véleménnyel kapcsolatos dokumentumokhoz való hozzáférést, megsemmisíti azon részében, amelyben részlegesen megtagadták a hozzáférést a Bizottság által 2010. október 25-én a francia hatóságoknak címzett levél, valamint S. Kallas bizottsági alelnök által 2012. július 27-én és 2013. június 5-én az RATP-nek címzett levelek nem személyes adatoknak minősülő adataihoz.

2) A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Törvényszék a Bizottságot kötelezi saját költségeinek, valamint a Compañía de Tranvías de la Coruña költségei egyötödének viselésére.

4) A Törvényszék a Compañía de Tranvías de la Coruñát kötelezi saját költségei négyötödének viselésére.

Frimodt Nielsen Kreuschitz Półtorak

Kihirdetve Luxembourgban, a 2020. február 6-i nyilvános ülésen.

Aláírások